

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Túrkevei Tejtermelő Kft.

Strona pozwana: Országos Környezetvédelmi és Természetvédelmi Főfelügyelőség

Sentencja

- 1) Przepisy dyrektywy 2004/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie odpowiedzialności za środowisko w odniesieniu do zapobiegania i zaradzania szkodom wyrządzonym środowisku naturalnemu rozpatrywane w świetle art. 191 i 193 TFUE należy interpretować w ten sposób, że jeżeli sytuacja rozpatrywana w postępowaniu głównym mieści się w zakresie stosowania dyrektywy 2004/35, co powinien ustalić sąd odsyłający, nie sprzeciwiają się one uregulowaniu krajowemu, takiemu jak to rozpatrywane w postępowaniu głównym, które wskazuje, poza podmiotami gospodarczymi prowadzącymi działalność na nieruchomościach, gdzie powstało bezprawne zanieczyszczenie, inną kategorię osób odpowiedzialnych solidarnie za szkody wyrządzone środowisku naturalnemu, a mianowicie właścicieli owych nieruchomości – bez wymogu wykazania istnienia związku przyczynowego między zachowaniem właścicieli i stwierdzoną szkodą – pod warunkiem że uregulowanie to jest zgodne z ogólnymi zasadami prawa Unii, a także z każdym właściwym postanowieniem traktatów UE i FUE oraz z aktami prawa wtórnego Unii.
- 2) Artykuł 16 dyrektywy 2004/35 i art. 193 TFUE należy interpretować w ten sposób, że – jeżeli sytuacja rozpatrywana w postępowaniu głównym mieści się w zakresie stosowania dyrektywy 2004/35 – nie sprzeciwiają się one uregulowaniu krajowemu, takiemu jak to rozpatrywane w postępowaniu głównym, na mocy którego nie tylko właściciele nieruchomości, gdzie powstało bezprawne zanieczyszczenie, są solidarnie odpowiedzialni, wraz z podmiotami gospodarczymi prowadzącymi na tych nieruchomościach działalność, za taką szkodę wyrządzoną środowisku naturalnemu, lecz ponadto właściwy organ krajowy może nałożyć na nich grzywnę, pod warunkiem że uregulowanie takie może przyczynić się do realizacji celu bardziej rygorystycznej ochrony i że sposób określenia kwoty grzywny nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu, co powinien ustalić sąd krajowy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 211 z 13.6.2016.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 13 lipca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel de Mons – Belgia) – Christian Ferenschild/JPC Motor SA

(Sprawa C-133/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Sprzedaż towarów konsumpcyjnych i związana z tym gwarancja — Dyrektywa 1999/44/WE — Artykuł 5 ust. 1 — Okres odpowiedzialności sprzedawcy — Termin przedawnienia — Artykuł 7 ust. 1 akapit drugi — Towary używane — Umowne ograniczenie odpowiedzialności sprzedawcy)

(2017/C 293/09)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour d'appel de Mons

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Christian Ferenschild

Strona pozwana: JPC Motor SA

Sentencja

Artykuł 5 ust. 1 i art. 7 ust. 1 akapit drugi dyrektywy 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. w sprawie niektórych aspektów sprzedaży towarów konsumpcyjnych i związanych z tym gwarancji należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one uregulowaniu państwa członkowskiego, które dopuszcza, aby termin przedawnienia roszczenia konsumenta był krótszy niż dwa lata od dostawy towaru, jeżeli owo państwo członkowskie skorzystało z możliwości przewidzianej w drugim z tych przepisów rzeczony dyrektywy, a sprzedawca i konsument uzgodnili okres odpowiedzialności sprzedawcy za dany towar używany krótszy niż dwa lata, a konkretnie jeden rok.

⁽¹⁾ Dz.U. C 191 z 30.5.2016.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 13 lipca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas – Litwa) – „Vakarų Baltijos laivų statykla” UAB/Valstybinė mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

(Sprawa C-151/16) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2003/96/WE — Opodatkowanie produktów energetycznych i energii elektrycznej — Artykuł 14 ust. 1 lit. c) — Zwolnienie produktów energetycznych wykorzystywanych jako paliwo do celów żeglugi na wodach terytorialnych Unii i do wytwarzania energii elektrycznej na pokładzie statku — Paliwo wykorzystywane przez statek do żeglugi z miejsca budowy statku do portu w innym państwie członkowskim, w celu podjęcia tam pierwszego ładunku handlowego]

(2017/C 293/10)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: „Vakarų Baltijos laivų statykla” UAB

Strona pozwana: Valstybinė mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

Sentencja

- 1) Artykuł 14 ust. 1 lit. c) dyrektywy Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej należy interpretować w ten sposób, że przewidziane w tym przepisie zwolnienie ma zastosowanie do paliwa wykorzystanego do przemieszczenia statku bez ładunku z portu w jednym państwie członkowskim, w danym przypadku portu budowy tego statku, do portu w innym państwie członkowskim, w celu dokonania załadunku towarów, które mają być następnie przewiezione do portu w trzecim państwie członkowskim.
- 2) Artykuł 14 ust. 1 lit. c) dyrektywy 2003/96 należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie obowiązywaniu przepisów państwa członkowskiego, takich jak te rozpatrywane w postępowaniu głównym, wyłączających zastosowanie przewidzianego w tym przepisie zwolnienia z tego powodu, że zaopatrzenie statku w produkty energetyczne nastąpiło bez spełnienia określonych w tych przepisach wymogów formalnych, mimo że to zaopatrzenie jest zgodne ze wszystkimi przesłankami zastosowania określonymi w tym przepisie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 191 z 30.5.2016.